

ger og Køber kan foregaa saa let og saa hurtigt som muligt, har man af lovt tekniske Hensyn anset det forsvarligt at fravige den konsekvente Gennemførelse af Principet og i Stedet derfor at nøjes med en Gennemsnitsregel, idet man ser bort fra Tidsmomentet, og lader Afkortningen ske alene under Hensyn til Forholdet mellem Kontantprisen og Afbetalingsprisen, uanset om Sælgeren efter Kontrakten maatte have ventet kortere eller længere Tid paa Indbetalingen af de endnu ikke forfaldne Afdrag.

Som ovenfor antydet kan Køberen kun forlange Afkortning for de Afdrag, der endnu ikke er forfaldne paa den Tid, da Sælgeren faar Tingen tilbage, og denne Regel gælder, hvad enten Tilbage-tagelsen sker ved en umiddelbar Fogedforretning, eller Sælgeren undtagelsesvis foretrækker at sagsøge Køberen ved de almindelige Domstole til Tingens Tilbagelevering. Naar svensk Tekst for det sidstnævnte Tilfælde giver Køberen Ret til Afkortning for alle de Afdrag, der forfalder efter Stævningens Udtagelse, staar dette i Forbindelse med særlige processuelle Forhold og har ingen Interesse for Danmark.

Da Forholdet mellem Kontantpris og Afbetalingspris ikke altid kan konstateres, maa selve Loven foreskrive, hvor stor Afkortningen skal være, naar det virkelige Forhold ikke kan oplyses. Det fastsættes derfor i Paragrafen, at Kontantprisen i saa Fald skal anses for at udgøre $\frac{9}{10}$ af Afbetalingsprisen, og at Sælgeren altsaa maa finde sig i, at Totalbeløbet af de endnu ikke forfaldne Afdrag reduceres med $\frac{1}{10}$. Da Bestemmelsen omfatter alle Afdragshandler, der falder ind under Loven, uden Hensyn til, om det f. Eks. er Fortepianoer, Cykler eller Fodtøj, der er Genstand for Handelen, er det ret vilkaarligt, at Forholdet mellem Kontantpris og Afbetalingspris er sat som 9 til 10. Men efter de fra forskellige Sider indhentede Oplysninger maa det antages, at der i hvert Fald ikke er noget andet Forholdstal, som det laa nærmere at vælge, hvorhos

Kommissionen har været ængstelig for at gøre Forskellen mellem de 2 Priser saa stor, at man udsatte sig for indirekte gennem Reduktionsbestemmelsen at berøve Sælgeren en Del af hans legitime Salgsavance. Iøvrigt er Forskriften om Afkortning med $\frac{1}{10}$ jo kun en Nødhjælp, og ligesom Sælgeren ikke behøver at finde sig i en større Reduktion end f. Eks. $\frac{1}{20}$, hvis han kan oplyse, at den gængse Kontantpris for den paagældende Vare naar op til 95 pCt. af den i Kontrakten vedtagne Afbetalingspris, saaledes vil omvendt Køberen kunne forlange, at Afkortningen forhøjes til 20 pCt. af Totalbeløbet af de endnu ikke forfaldne Afdrag, hvis han godtgør, at den Pris, som Tingen almindeligvis kan købes for mod kontant Betaling, ikke andrager mere end 80 pCt. af den stiplede Købesum. Hvis Sælgeren selv fører Handel med den paagældende Slags Varer baade mod Kontantbetaling og paa Afbetaling, vil Afkortningen naturligvis som Regel rette sig efter det Forhold, han selv har etableret mellem de 2 Salg, men afgørende er dette Kriterium dog ikke, og Sælgeren maa finde sig i en større Reduktion end den, som han selv følger i sin egen Forretning, hvis det lykkes Køberen at oplyse, at Varen almindeligvis andetsteds vil kunne købes billigere pr. kontant, uden at Grunden hertil skyldes særlige Forhold som f. Eks. Salglokalets Beliggenhed, Kundekredsens Beskaffenhed eller den Omstændighed, at man andetsteds af udenfor liggende Hensyn har sat Prisen for Kontantkøb særlig lav.

Angaaende Beregningen af Sælgerens Tilgodehavende foreskrives det yderligere i Paragrafen, at Afkortningen omfatter alle de Afdrag, der i Tilfælde af Købesummens behørig Afvikling endnu ikke vilde være forfaldne til Betaling paa den Tid, da Tingen toges tilbage, uanset om de i Følge Kontraktens Bestemmelser skulde betragtes som forfaldne, fordi Køberen er udeblevet med et ældre Afdrag. For at gøre Beregningen saa let og usammenfat som muligt tilføjes det derhos, at